Felix, the king

– Ei?! făcu Doll, scrutând chipul celuilalt cu speranța că avea să deslușească un cât de firav şi de efemer semn, dacă nu de admirație, cel puțin de invidie, de ciudă.

– Deh..., mormăi Rim, răsucind sticla pântecoasă, de bere Terra, din care tocmai supsese ultima picătură. Părea foarte ocupat să studieze eticheta holografică, model 2513, pe care, sub inscripția cu caractere fonetice - singurele pe care le considera demne de a fi memorate -, planeta albastră plutea în spuma unei halbe. Deh, brevet de invenție, spui? Şi ofertă grasă de cumpărare? Din partea vicepreşedintelui Confederației Interplanetare a Neuro-psihiatrilor? Ce să facă ăştia cu... cum îi zice... teleemițătorul ăla al tău?

– Emițătorul telepatic condiționant „Doll I", îl corectă inventatorul, străduindu-se să pronunțe cuvintele cât mai egal şi fără vreo urmă de infatuare. Ce să facă cu el? Să-şi trateze turma de nevropați, psihopați, drogați, senili, debili şi ce-or mai fi fiind, să reimplanteze în creierele lor bolnave realitatea, vindecându-i instantaneu. Pe lângă tratamentele individuale, poate fi folosit - cu succes garantat, omule! - pentru terapie în grup, sau chiarîn masă. îți dai seama? Un singur medic poate potoli - de la mare distanță - o hoardă de nebuni furioşi! Vicepreşedintele mi-a oferit trei milioane - în credite interplanetare! - , dacă măresc raza de acțiune a aparatului până la trei ore lumină. în felul ăsta, fără să-Di părăsească biroul, vor putea pătrunde în mintea oricărui pacient, fie el chiarîn cel mai îndepărtat cotlon al Zonei Colonizate, înțelegi?

Rim rânji, balansându-se pe scaunul şubred, care prinse a scârțâi, atrăgând privirea acră a singurului ochi al lui Igor Grigorievici, zis Rusu sau Chioru, patronul tavernei „Marțianul Lefter".

– Eu înțeleg. Tu însă... Crezi că vicepreşedintele ăla al tău vrea doar să-şi condiționeze nebunii? Hai să fim serioşi, nene inventatorule! Vor scociorî în mințile noastre, ale tuturor! Ne vor dirija, ne vor...

Doll se ridică răsturnându-şi scaunul.

– Să te ia dracu', Rim! Cu tot cu imaginația ta bolnavă! Nu ştii decât să scuipi venin şi să strici chefu'! Halal prieten!

– Halal geniu! ripostă Rim. Ai inventat o armă, năucule! Asta e capodopera ta! Da' tu vinde-o, scaldă-te în aur, îmbată-te cu iluzia că vei sălta omenirea cu un stânjen mai aproape de rai...

– Tu te-ai îmbătat deja. Cu bere!

– Mda, mormăi Rim, fără să-i pese că celălalt îi întorsese deja spatele, sunt prea beat ca să te pot convinge... Şi nu destul de beat ca să-ți sucesc gâtu'...

– Am făcut o achiziție formidabilă, domnule Weber! se lăudă Cesare Fagiano, vicepreşedintele Confederației Interplanetare a Neuro-psihiatrilor, adresându-se preşedintelui aceleiaşi organizații. E invenția unui inginer şomer de pe Marte. Am spus întotdeauna că societatea noastră aruncă perle în mocirlă!

Preşedintele Weber simulă o criză de tuse tabagică, evitând, foarte încântat de propria-i diplomație, orice comentariu. Ştia prea bine că Fagiano se considera pe sine însuşi o perlă, nu chiar azvârlită în mocirlă, dar neavând parte de montura prețioasă ce i s-ar fi cuvenit cu prisosință.

– Scuzați-mă, reluă vicepreşedintele, eram pe cale să răpesc din timpul dumneavoastră prețios îndepărtându-mă de la subiect. De fapt, mi-am permis să vă invit în biroul meu tocmai pentru a vă demonstra performanțele de excepție ale acestui aparat.

Preşedintele dădu să răsufle uşurat, dar nu apucă să o facă; Felix, nesuferitul motan obez pe care Fagiano îl căra pretutindeni, îi sări în brațe cu o sprinteneală de care nu părea capabil şi prinse să toarcă, alintându-se. Ca unul ce nu putea suporta pisicile, Weber îşi înfrână cu greu dorința de a arunca cât colo jivina galben-roşcată. Se mulțumi să o apuce stângaci şi să o aşeze alături de fotoliul în care se instalase.

– La mine, Felix! porunci Fagiano.

Motanul execută ordinul şi reîncepu să toarcă, de data asta frecându-se de pantalonii stăpânului.

– E foarte deştept, sublinie vicepreşedintele, parcă scuzându-se, cu un surâs dulceag. Şi acum - demonstrația promisă!

Solemn ca un mare preot îndeplinind un ritual mai mult decât sacru, se aşează în fața emițătorului, apăsă tasta „în masă", puse mâna dreaptă pe

un minuscul contactor auriu, şi-l aduse în dreptul ochilor, privindu-l cu venerație de fanatic extaziat, apoi şi-l lipi de tâmpla stângă.

Weber urmări amuzat scurta ceremonie. „Şi ce-i cu asta?" vru să întrebe, văzând cum pe chipul celuilalt se lățea un zâmbet triumfător. Dar o voință mai puternică decât a lui îl făcu să-şi înghită vorbele şi să sară în picioare, ca împins de un resort.

Năucit, privi în jur şi se cutremură, ca trezit dintr-un vis rău.

– Domnule Fagiano! Vă rog respectuos să mă scuzați! M-am tolănitîn prezența unei personalități de excepție, ca dumneavoastră! E aproape o blasfemie! Cât despre faptul că am uzurpat atâția ani funcția de preşedinte al confederației noastre, funcția care vi se cuvenea cu prisosință...

– Dragul meu Weber!

Cesare Fagiano se ridică şi, cu un zâmbet bonom, îl bătu pe umăr, ca pe un vechi protejat.

Celălalt îl privi cu pioşenie şi recunoştință.

– Vă mulțumesc că m-ați iertat şi că îmi permiteți să păstrez această funcție - pentru dumneavoastră mult prea măruntă! Nici nu ştiu cum am putut să-mi închipui că v-ar putea interesa! Pe dumneav... pe Excelența Voastră - cel predestinat să fiți CezaruM... De altfel, cred că e important să nu pierdem „Ştirile". E imposibil să nu anunțe că, în sfârşit, vi s-a făcut dreptate!

– ... tumorile societății vor fi extirpate de îndată ce Marele Fagiano va deveni ceea ce trebuie să fie: Cezarul!

Rusu se urcase pe tejgheaua barului şi începuse să peroreze pe neaşteptate, dar nici unul din cei prezenți nu păruse surprins. Rim îşi încetase obişnuita legănare - fapt pentru care muribundul scaun ar fi trebuit să-i fie etern recunoscător -, iar Doll îşi surghiunise hăt departe gândul la noua şi fabuloasa sa carte de credit; amândoi ascultau tirada lui Igor Grigorievici, fiecare cuvânt părându-li-se o muzică divină. La masa alăturată, trei negri mătăhăloşi începură chiar să aplaude.

Oratorul le făcu semn să înceteze.

– Linişte! E timpul să ascultăm „Ştirile". Trebuie să aflăm dacă s-a făcut dreptate! Ca şi cum vorbele patronului ar fi fost semnalul mult

aşteptat, o picoliță mărunțică

activă imediat holovizorul.

– Parlamentul central, spunea o crainică emoționată, ca şi toate Parlamentele Complementare din Zona Colonizată, reunite în sesiuni extraordinare, recunosc dreptul sacru al Marelui Cesare Fagiano de a fi Unicul şi Niciodată-contestatul conducător al lumii civilizate. Ex-liderii îi mulțumesc Marelui Fagiano, Cezarul, care ia povara guvernării de pe umerii lor slabi. Trăiască Dreptatea! Trăiască Cezarul!

– S-a făcut dreptate! zbierară într-un glas clienții „Marțianului Lefter". Şi continuară să urle şi să aplaude în timp ce Rusu juca căzăceşte, chiuind „Trăiască CezaruM".

– Cesare - te iubim! Cesare - te iubim! scanda gloata adunată în jurul reşedinței oficiale a Cezarului.

„Prea multă gălăgie. E obositor", cugetă Cesare în cea de-a o sută treizecea zi a guvernării sale.

Şi urmă liniştea.

Lipsit de zgomotul de fond, motanul Felix se trezi şi căscă prelung, arcuindu-se.

Privind plictisit ecranul de urmărire, Cesare văzu că mulțimea se retrăgea călcând pe vârfuri. Amuzat, ceru câteva imagini de detaliu şi rânji constatând că nu exista chip pe care să nu se poată citi regretul de a fi tulburat siesta Cezarului.

Mulțumit, goni cu un gest fata care-i încălzise patul, se întinse, căscând la rândul lui, şi luă în brațe singura ființă care-i era cu adevărat dragă: motanul.

Adormi imediat, ca un om lipsit de orice grijă.

Instalat ca un sfinx pe pieptul stăpânului, Felix toarse o vreme. Dar mişcările ritmice ale toracelui Cezarului începură să-i displacă, aşa că se instală pe pernă, alături de tâmpla împodobită cu micul contactor auriu - obiect pe care îl remarcă imediat şi căruia îi arse o labă; iar ochii lui drăceşti sclipiră când contactorul se rostogoli pe podea.

– la urma urmei, cine dracu' mai e şi Fagiano ăsta? întrebă Rim - destupând o nouă sticlă de bere.

Felix se jucă o vreme dând contactorul de-a dura, ca pe un şoarece ameţit. Pe urmă îi veni ideea să îl lovească cu capul, şi obiectul i se fixă de pata albă dintre ochi, ceea ce nu păru să-l deranjeze.

– Fagiano a fost un impostor! Ne trebuie un conducător ca motanul Felix! răcni Rusu.

Fagiano sări ca ars, azvârlind plapuma cu o smucitură.

– îndată, stăpâne, îndată, bâigui - cu umilinţă. îndată îţi aduc cel mai gras şobolan din metropolă!

Escaladă balconul şi se pomeni într-un copac din care coborî din creangă-n creangă -acesta fiind traseul favorit al noului stăpân al lumii. Dar, odată ajuns jos, uită pentru ce plecase - inconsecvent, Felix hotărâse că pe primul plan era nevoia de afecţiune - şi se amestecă în mulţimea care se readuna. Iarîn secunda următoare începu să scandeze într-un glas cu gloata pe care, nu cu mult înainte, o disprețuise:

– Felix - te iubim! Felix - te iubim!